

Arrest

nr. 147 218 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 3 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feitelijke gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2009 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 8 april 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging t t verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend en op data van 21.10.2010, 09.02.2011, 16.03.2011 en 21.04.2011 werd geactualiseerd door : [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging t t verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwillig (hij legt een arbeidsovereenkomst voor en zou reeds officieus gewerkt hebben), spreekt Frans, heeft een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, volgde diverse opleidingen en legt diverse getuigenverklaringen voor - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grand t t regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond t t regularisatie vormen.”

1.3. Op dezelfde datum werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

De verwerende partij legt ter terechtzitting een stuk neer, “Verslag Vertrek”, waaruit blijkt dat de verzoekende partij werd gerepatriëerd naar Marokko op 26 februari 2014.

Uit voormeld gegeven blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep derhalve zonder voorwerp.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de verblijfsaanvraag

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) .

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, waarvan hij de draagkracht betwist. Aldus is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de

formele motiveringsplicht. Het middel dient verder te worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij meer dan vier jaar moest wachten op de bestreden beslissing, waardoor de door hem ingeroepen integratie-elementen noch prangender zijn geworden, merkt de Raad op dat verzoekers betoog dienaangaande feitelijke grondslag mist. In casu werd de aanvraag ingediend op 14 december 2009 en werd de beslissing genomen op 23 januari 2012, wat neerkomt op twee jaar, één maand en negen dagen. Het feit dat de besluitvorming een zekere periode in beslag neemt, brengt op zich niet mee dat de aangevoerde integratie-elementen moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning.

Waar verzoeker aanvoert dat het motief dat hij *“zich bewust genesteld heeft illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn het louter het gevolg is van zijn eigen houding”* niet draagkrachtig is, merkt de Raad op dat de minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Betreffende de lokale verankering, het verblijf en de integratie wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat zij sinds 2006 in België zou verblijven doch geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens deze periode haar verblijf te wettigen, dat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd is louter het gevolg is van haar eigen houding, zodat de integratie geen reden kan vormen tot regularisatie. Deze motivering is geen abstracte en vormelijke stijlformule, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT